

Arrest

nr. 257 664 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2019 werd ingediend en op datum van 11.06.2020 werd geactualiseerd door :

*K., S. (R.R.: [...])
nationaliteit: India
geboren te H. op [...]1968
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste asielaanvraag indiende op 25.03.1994. Deze asielprocedure werd op 02.06.1994 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 17.05.2001 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan in België. Bij indiening van deze asielaanvraag verklaarde betrokkene dat hij in december 1999 was teruggekeerd naar India. Deze asielprocedure werd eveneens afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS en dit op 08.04.2002. Vervolgens diende betrokkene nog tweemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het (oude) art. 9.3 in en dit op respectievelijk 23.05.2002 en 28.06.2005. Beide aanvragen art. 9.3 werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing op respectievelijk 02.06.2005 en 05.07.2005, hem betekend op 15.06.2005 en 05.07.2005. Betrokkene werd door onze diensten gerepatriëerd naar India op 11.09.2005. Uit het administratief kan niet afgeleid worden wanneer betrokkene terugkeerde naar België. Betrokkene zelf beweert sinds 2010 terug in België te verblijven. Echter, pas op 26.10.2017 dient betrokkene een aanvraag 9bis die onontvankelijk wordt afgesloten op 05.03.2018 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.03.2018.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar zijn zakelijke relaties. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische neef Dhr. S.R. (R.R.xxx). Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond noch worden de verwantschapsbanden aangetoond. Betrokkene haalt wel aan dat hij hier familieleden heeft die voor hem zorgen maar hij legt hiervan geen enkel bewijs voor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee getuigenverklaringen

voorlegt, evenals drie verklaringen van wijkagenten, een verklaring van zijn huisarts en een arbeidsovereenkomst. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont evenmin aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar India uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij onmiddellijk tewerkgesteld kan worden in een knelpuntberoep. Echter, betrokkene heeft na zijn repatriëring op 11.09.2005 nooit meer toestemming gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij hier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2010 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij in feite ruim 20 jaar in België zou verblijven, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen in een knelpuntberoep, dat hij werkwilbig zou zijn en niet van plan zou zijn om steun te vragen bij de overheid, dat hij Frans zou spreken zoals zou blijken uit de voorgelegde getuigenverklaringen, dat hij zou willen werken vanaf het wettelijk toelaatbaar is, dat hij hier reeds professionele contacten zou hebben, dat hij een arbeidscontract voorlegt, dat hij niet ten laste zou willen vallen van de staat maar zou willen bijdragen door te werken, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat hij goed geïntegreerd zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 12 januari 2021 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 261 031.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing (9bis) dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

-i-

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet uit het administratief dossier kan afgeleid worden wanneer verzoeker terugkeerde naar België, na zijn gedwongen terugkeer, dat hij pas op 26 oktober 2017 een aanvraag 9bis VW deed en dat zijn privé- en beroepsleven niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Buitengewone omstandigheden zijn “omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.” Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2021 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Indië, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoeker sinds 2010 terug in België verblijft. Volgens de bestreden beslissing kan dit niet uit het administratief worden afgeleid, echter dit klopt niet. Verzoeker heeft immers stukken voorgelegd waaruit zijn aanwezigheid vanaf 2010 in België blijkt.

Er dient onderzoek te worden gedaan naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Indië te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelwijze in België, lang illegaal verblijf en negeren van een bevel of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het gaat erom dat verzoeker zeer lange tijd in België is, thans ruim 10 jaar en dat dit duidelijk blijkt uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, met alle gevolgen van dien, zoals de verregaande integratie, werkmogelijkheden, tal van kennissen en vrienden, ... Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat verzoeker normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

In de bestreden wordt gesteld dat niet blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker is teruggekeerd naar België in 2010.

Nochtans heeft verzoeker verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds 2010 terug in België verbleef.

Hij legt enkele betalingen voor die hij heeft gedaan in 2010 en 2011. Die betalingen gebeurden contant voor STIB, openbaar vervoer in Brussel. Verder legt hij nog enkele stortingen naar familie in Indië voor in de periode 2012 en 2013.

Er blijkt evenwel niet dat deze stukken in de beoordeling van de bestreden beslissing werden betrokken. Evenmin blijkt waarom deze stukken niet zouden volstaan om zijn aanwezigheid sinds 2010 aan te tonen.

De motivering omtrent zijn onafgebroken verblijf of het gebrek eraan is onvoldoende aangetoond, is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De motivering inzake de eerste weigeringsgrond is dan ook niet draagkrachtig en dus niet afdoende.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in de aanvraag gewezen op onder meer het lang verblijf, zijn pogingen om zijn verblijf in orde te brengen, het feit dat verzoeker gewerkt heeft in België, een werkbelofte, werkbereidheid, etc.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt, zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

-ii-

Wat verder bepaalde concrete redenen van de beslissing betreft maakt verzoeker volgend opmerkingen.

- Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

- Tewerkstelling als belangrijk element bij de buitengewone omstandigheden

Verzoeker heeft in België gewerkt, heeft een arbeidscontract en is werkwilleg.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoeker niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven en dus niet gemachtigd zijn om te werken, maar die hier lang (ic zeer lang) verblijven en bijgevolg professionele relaties hebben ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij daarbij geen manifeste appreciatiefout heeft begaan

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt in casu een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag heeft verzoeker onder "ontvankelijkheid van de aanvraag" gewezen op het feit dat hij in het bezit is van een geldig paspoort en op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Daarin stelde verzoeker dat hij hier zakelijke relaties heeft ontwikkeld en dat hij onmiddellijk aan de slag kan in een carwash en als bedienaar van instrumenten/machines, hetgeen een knelpuntberoep is. Hij wees daarbij op informatie van de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling in november 2018 waaruit toen bleek dat er maar twee werkzoekenden in aanmerking kwamen voor dat functieprofiel. Verzoeker stelde in de aanvraag dat de werkgever "T.W." aan verzoeker een contract heeft aangeboden dat in werking treedt eens hij in het bezit wordt gesteld van verblijfsdocumenten. Verzoeker wees nogmaals op zijn werkwillegheid en stelde dat het in die omstandigheden voor hem totaal onmogelijk is om terug te keren naar het herkomstland om daar een visumaanvraag in te dienen.

De Raad stelt vast dat dit het enige is dat verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald als zijnde de buitengewone omstandigheden waarom hij zijn aanvraag niet in het herkomstland kan indienen.

Verzoeker wijst erop dat in de beslissing wordt gesteld dat niet uit het administratief dossier kan afgeleid worden wanneer hij terugkeerde naar België en hij pas op 26 oktober 2017 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gedaan en zijn privé- en beroepsleven niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Verzoeker wijst erop dat het criterium voor buitengewone omstandigheden erin bestaat dat het bijzonder moeilijk moet zijn om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De reële situatie in 2021 moet beoordeeld worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden. Verzoeker stelt dat dit niet gebeurd is of niet correct gebeurd is aangezien een van de specifieke omstandigheden is dat verzoeker sinds 2010 terug in België verblijft. Volgens de motieven van de beslissing kan dit niet uit het administratief dossier worden afgeleid, hetgeen niet correct is aangezien verzoeker stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij vanaf 2010 in België verblijft, zoals betalingen voor STIB, het openbaar vervoer in Brussel en stortingen voor zijn familie in Indië in de periode 2012 en 2013. Verzoeker stelt dat niet blijkt dat deze stukken in de beoordeling zijn betrokken en niet blijkt waarom ze niet volstaan om zijn aanwezigheid in 2010 in België aan te tonen. Voor verzoeker is het relevant dat hij reeds sedert ruim 10 jaar in België is aangezien dit heeft geleid tot verregaande integratie, werkmogelijkheden, tal van kennissen en vrienden. Dit heeft als gevolg dat verzoeker normaal gesproken niet meer naar zijn herkomstland kan terugkeren om daar de aanvraag te doen. Voor verzoeker ligt dan ook een schending voor van de zorgvuldigheidsplicht en is de motivering dan ook niet draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad bij de aanvraag verschillende betalingsbewijzen heeft gevoegd voor een maandabonnement bij de STIB in 2010, en een van 2011. Daarnaast lagen ook overschrijvingsbewijzen voor van Western Union van 2012 en 2013. Ook al heeft de gemachtigde niet uitdrukkelijk over deze stukken gemotiveerd, blijkt wel dat verzoeker hiermee zijn verblijf vanaf 2010 heeft willen aantonen en zijn daaruit volgende integratie. De gemachtigde heeft wel degelijk over het verblijf sedert 2010 gemotiveerd aangezien, zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, de gemachtigde hierover schrijft: *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2010 onafgebroken in België zou verblijven, [...], dat hij goed geïntegreerd zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."* Dat de gemachtigde ook heeft geschreven dat uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden wanneer verzoeker terugkeerde naar België sedert de repatriëring in 2005, acht de Raad dan ook een overtollig motief, aangezien de gemachtigde dit argument van verblijf sedert 2010 toch heeft besproken in de beoordeling ten gronde. Dit is volkomen terecht aangezien verzoeker dit voorgehouden onafgebroken verblijf sedert 2010 ook enkel in zijn aanvraag onder de elementen over de "gegrondheid van de aanvraag" heeft aangehaald.

De Raad kan deze redenering volgen aangezien de gemachtigde naar het type arrest verwijst van de Raad van State waarin werd gesteld: *"als typische buitengewone omstandigheden [kunnen] onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.", terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op*

de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.(eigen onderlijnen)" De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De Raad volgt dan ook niet dat het feit dat verzoeker hier elementen voorlegt die wijzen op een verblijf sedert 2010 als gevolg heeft dat verzoeker "normaal gesproken" niet meer naar zijn herkomstland kan terugkeren om daar de aanvraag te doen.

Ten overvloede blijkt dit des te meer niet, nu verzoeker niet betwist dat hij in 2005 werd gerepatriëerd naar Indië en pas in 2010 is teruggekeerd naar België. Verzoeker verbleef aldus langdurig in zijn herkomstland en de vraag is dan ook waarom hij toen niet volgens de klassieke weg van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf (op basis van een humanitair visum) vanuit zijn herkomstland kon indienen.

Verder stelt verzoeker dat de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde niet inhoudt dat de criteria thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden aangezien de overheid ertoe gehouden is haar beleidslijn aan te houden en niet aan te passen naar gelang de zaak die voorligt. Verzoeker wijst op zijn lang verblijf, het feit dat hij in België gewerkt heeft, een werkbelofte heeft en stelt dat het gekend is dat de gemachtigde nog steeds overgaat tot het geven van een verblijfsmachtiging aan personen in de situatie van verzoeker. Door dit in casu niet te doen, acht verzoeker het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Tot slot betwist verzoeker dat elementen als integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden. Nu de buitengewone omstandigheden niet worden gedefinieerd, kunnen volgens verzoeker alle omstandigheden ingeroepen worden in het kader van de ontvankelijkheid. In die zin kunnen lang verblijf en een goede integratie wel buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker onderstreept dat hij een arbeidscontract heeft, in België gewerkt heeft en werkwillig is. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet gemachtigd is om te werken, acht verzoeker dit niet ernstig. Volgens verzoeker is de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een verblijfsmachtiging te geven aan vreemdelingen die illegaal zijn maar die hier lang verblijven en professionele relaties hebben ontwikkeld. Door de redenering van de gemachtigde, zou hij de betekenis van de 9bis procedure volledig uithallen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES